

ROBINSON

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Pokračujeme v mapování tragédií, které kvůli válkám ničí země a štěstí dětí. Dnes tedy v Sýrii...

Humanitární katastrofa v Sýrii pokračuje

V úterý 25. února došlo v Idlibu k útoku na 10 škol a školek, který si vyžádal životy nejméně 9 dětí a 3 učitelů. Rodiny na útěku často hledají útočiště před válkou právě ve školách.

„Útoky na školy jsou vážným porušením práv dětí,“ uvedl Ted Chaiban, regionální ředitel UNICEF pro Blízký východ a severní Afriku.

Nesmyslná strádání

Hledání útočiště uprostřed bojů

Jen od prosince vyhnalo násilí v severozápadní Sýrii z bezpečí domova 900 000 lidí, mezi nimi více než půl milionu dětí.

Desítky tisíc lidí teď žijí v provizorních stanech, veřejných budovách nebo se schovávají pod strohy na otevřených prostranstvích pod širým nebem – vystaveny dešti, sněhu a mrazu.

Mráz a nášlapné miny

Některé děti, které se ocitly bez domova, umrzly. Nejmladší z nich bylo ve věku pěti měsíců. Rodiny dělají vše pro to, aby se zahřály - když nemohou najít dřevo, sbírají na podpal odpadky nebo starý nábytek. Krajina je plná nášlapných min - každý krok znamená smrtelné nebezpečí.

Zavřené školy a nemocnice

Na severozápadě země zůstalo bez vzdělání 280 000 dětí. Přibližně 180 škol bylo zničeno, poškozeno nebo slouží jako útočiště pro vysídlené rodiny. 1 ze 3 dětí v Sýrii nemůže chodit do školy. Lékařská péče v zemi téměř neexistuje. Nemocnice se stávají terčem útoků, 72 jich muselo přerušit činnost. Více než polovina všech lékařských zařízení nefunguje.

Chudoba a rozvrácená země

Na 11 milionů lidí v Sýrii potřebuje humanitární pomoc, polovina z nich jsou děti.

6,5 milionu obyvatel každý den strádá hladem kvůli potravinové nejistotě. Cena za běžné potraviny se od počátku války zvýšila dvacetkrát. 80 % lidí v zemi žije pod hranicí chudoby. Rodiny jsou nuceny rozprodat veškerý majetek a posílat své děti pracovat, aby se užívaly. Dětem se nedostává základní očkování nebo lékařská péče.

Oběti na životech

Nejvyšší daní za válku v Sýrii jsou zmařené dětské životy. V roce 2018 bylo ve válce v Sýrii zabito více než 1 100 dětí. Minulý rok bylo zabito 900 dětí a stovky dalších byly zmrzačeny. Jedná se pouze o ověřené případy - statistiky mohou být mnohem vyšší.

V roce 2019 UNICEF v Sýrii:

- poskytl lékařskou pomoc pro více než 2 miliony lidí
- zajistil přístup k pitné vodě a sanitaci pro více než 7,4 milionu lidí
- ošetřil 1,8 milionu matek a dětí ohrožených podvýživou
- zajistil psychosociální pomoc pro 400 000 žen a dětí, aby se vyrovnaly s traumaty
- umožnil 1,8 milionu dětí pokračovat ve vzdělání
- zajistil teplé zimní oblečení a deky pro 37 000 dětí
- proočkoval 600 000 dětí do jednoho roku věku

www.unicef.cz

V úterý 18. února se konalo každoroční Setkání partnerů českého UNICEF, na kterém byly prezentovány výsledky uplynulého roku a předány děkované certifikáty nejvýznamnějším partnerům. Díky dlouholetému partnerství s hotelem Hilton se mohlo i letošní setkání uskutečnit v krásných prostorách hotelu Hilton Prague Old Town.

Setkání lidí dobré vůle

Uplynulý rok a jeho nejdůležitější momenty zhodnotila výkonná ředitelka české pobočky UNICEF Pavla Gomba. I v roce 2019 pomáhal UNICEF všude tam, kde to děti potřebovaly nejvíce. V březnu dětem zasaženým přírodní katastrofou v Mosambiku, na který v rozmezí několika týdnů udeřily dva ničivé cyklóny Idai a Kenneth.

Pomáhal dětem v Sýrii, kde celá jedna generace dětí nezažila nic jiného než válku. V DRC Kongo, kde letos propukla desátá epidemie eboly, školil pečovatele, kteří se postarali o děti odloučené od svých rodičů. UNICEF pomáhal také dětem ve válečných konfliktech po celém světě, v nichž jsou práva dětí nejméně zohledňována.

„Napliňovat posláni UNICEF je možné mnoha způsoby. Nesmíme si vážíme finančních příspěvků od českých příznivců, které nám umožňují zachraňovat dětské životy právě tam, kde to je potřeba nejvíce. Ale stejně tak jsme vděční za dobrovolnickou a věcnou podporu, poskytnutí výrobků či

služeb zdarma, díky čemuž můžeme držet vlastní provozní náklady na úplném minimu. I drobná, ale pravidelná pomoc může natrvalo změnit životy ohrožených dětí k lepšímu,“ uvedla Pavla Gomba.

Na letošním Setkání partnerů byl vzácným hostem Michel Le Pechoux z evropské centrály UNICEF, který promluvil o své zkušenosti terénního pracovníka na misiích v Mosambiku a Severní Koreji, kde se UNICEF podílí na podpoře programů pitné vody, vzdělávání a ochrany dětí.

Rok 2019 byl rokem 30. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte. Na počest tohoto výročí se 20. listopadu 2019 ikonické objekty po celém světě rozsvítily modře, mezi nimi také Petřínská rozhledna a Tančící dům v Praze.

O své důvody, proč podporují právě UNICEF, se s přítomnými podělili také vyslanci dobré vůle UNICEF, herečka Jitka Čvančarová a spisovatel Michal Viewegh, kteří partnerům předávali děkované certifikáty.

www.unicef.cz

Ilustrace: Maruška S., 1. tř., ZŠ Žimutice

Vodácká maturita

Mojí první vodáckou štrekou se stala Vltava a samozřejmě pozice háčka. Kamarád, který mne vyfosoval do posádky, měl dost těžkou dřevěnou loď, která byla natřená stříbrnou barvou. Já se teprve všechno učila - od vodáckého slangu až po základní úkony v lodi - a musím přiznat, že mi to zpočátku moc nešlo. Nadřela jsem se jako blázen, protože jsem zabírala příliš do hloubky, večer ruce samé puchýře. Horší ale bylo, že když jsem se soustředila na zabírání pádla, nesledovala jsem vodu před sebou dost ostrážitě, takže jsme každou chvíli narazili do nějakého kamenu nebo větve. Vody tehdy zrovna moc nebylo, tudíž takových překážek bylo poměrně dost. A kormidelník se z toho mohl zjancit, protože byl přesvědčený, že si každý po nás všimne stříbrných stop na kamenech a bude vědět, že to byla právě jeho loď, která tu „barvila“. A to jeho vodácká čest nesla těžce. K jeho cti budiž ale řečeno, že to se mnou vydržel až do trpkého konce.

Na jezu u Boršova, který jsme nepřenášeli, jsme se pochopitelně „udělali“. Jasně, že mojí vinou. Tehdy ještě nebyly žádné umělohmotné barely na věci, většinou vodáci neměli ani pořádné lodní pytle. Bylo dost vedro, takže oblečení leželo volně na dně v lodi, jelo se jen v plavkách. Když se ale naše „stříbrná střela“ obrátila dnem vzhůru, bylo nad lidské síly pochytat všechny ty součástky oblečení a boty. I když jsme se moc snažili a posádky dalších lodí nám pomáhaly, část věcí prostě nenávratně zmizela. Některé vzal proud, jiné klesly ke dnu.

Pro mne dopadla bilance katastrofálně - zachránila se pouze celta s dekou, ešus, plátěná čepice a sluneční brýle. Jenomže jsem se musela z Boršova nějak dostat domů. Kluci, kteří museli odvézt loď, mi půjčili vytahané námořnické tričko samá díra, ale náhradní kalhoty nikdo z nich neměl. Tak jsem celá urovaná, s báglem, ze kterého kapala voda, a s čepicí na hlavě šla na silnici na stopa. Celá zaprášená jsem se dokodrcala na okraj města a před sebou ještě cestu přes celé město. Naštěstí za nějakou chvíli jela městská, těch pár desetníků na lístek jsem od kluků měla. Ale paní průvodčí, která sedávala v trolejbusu u nástupních dveří v takové vyvýšené kukani, si při pohledu na mne neodpustila komentář, který mě pak nějakou dobu provázel, protože jsem se o zážitek neprozřetelně podělila s kamarády: „Tak nevím, jestli ti prodám lístek, zmoklé slepice by se měly převážet v klíčkách...“

- hh -

dnes čtete

1.

**Katastrofy pokračují
Na vodní výpravě**

2.

**Jak dopadly jarní svátky
Básničky pro radost**

3.

**Na cestách...
Rozházené pohádky**

4.

**Jsou tu vaše
Zoo noviny!**

Co sluší člověku

Přepadl vás už někdy pocit o vlastní nepřemožitelnosti a důležitosti? Takový pocit určitě sem tam zažije každý z nás už proto, že patříme do „houfu“ živočichů, kteří si říkají lidé.

Každý z nás je člověkem, který se může celému vesmíru chlubit tím, co už dokázal. Umíme stavět obrovské domy, létat nadzvukovou rychlostí, vědeckými výzkumy poznávat mnohá tajemství přírody - a nad přírodou dokonce někdy i vítězit, čímž bychom se ale příliš vyťahovat neměli! A natož se pyšně natírat! Naše zeměkoule se totiž často chová jako živý organismus, který snese mnoho trableů způsobených právě člověkem, ale umí se také bránit a bez pardonu nám ukázat, že za tuhle a tuhle hranici si už moc troufat nemůžeme!

A navzdory všem velkým činům a vynálezům, objeví se jednoho dne nepředvídaný tvor, který dokonce ani není vidět, jak je mrňavý, ale celému lidstvu předvede, že zdaleka není neporazitelný. Naposledy se takový tvor jmenuje koronavirus a my všichni už víme, jak je nebezpečný. Co když se právě tímto způsobem začala naše planeta bránit pyšnému člověku...?

A pyšný člověk je náhle zaskočen a dlouho si neví rady, co dál. Potom však na to našťestí přijde. Nebezpečí zkázy zažehná především proto, že se k přírodě začne konečně chovat s úctou, ohleduplně a pokorně, aby mu vždy podala pomocnou ruku, třeba v podobě léku. Takové chování totiž člověku sluší a neměl by na ně zapomínat...

Slunečnice - Kateřina M., ZŠ E. Beneše, Písek

zprávy

Sportujeme
hopem-skokem

Pod tímto názvem probíhal od února do října 2019 v naší školní družině projekt spolufinancovaný Dotačním programem Jihočeského kraje „Podpora práce s dětmi a mládeží 2019“.

Z prostředků připravily vychovatelky pro děti zajímavé sportovní a pohybové aktivity. Velkému úspěchu se těšil například „Fotbalový král“, „Švihadlová královna“, soutěž v badmintonu nebo turnaj ve stolním tenisu.

Hlavním záměrem projektu bylo nabídnout dětem rozmanité pohybové činnosti, které by kompenzovaly jejich dopolední sezení a soustředění při výuce. Radost z pohybu, soutěžení, pocit užitečně stráveného času, fair play jednání, spolupráci při kolektivních soutěžích i osvojení pravidel některých sportovních disciplín, to vše mohly děti zažít. Samozřejmě, že nechyběly diplomy ani drobné sladké a věcné odměny. Okrajově (formou besed) jsme se v projektu zmínili o zdravém životním stylu a životosprávě.

Koncem října jsme projekt zakončili výtvarnou soutěží se sportovní tematikou a celou naši družinu jsme si vyzdobili hezkými obrázky.

Jana Hružová
vychovatelka ŠD, ZŠ T.G.Masaryka Písek

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České
Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Letošní Velikonoce jsme si vůbec neužili, protože celou naši planetu ohrožoval zákeřný vir, který způsobil mnohá neštěstí... Ale co kdybychom si ty ztracené jarní svátky vynahradili příběhem, který nás může potěšit? Stal se o jiných Velikonocích a vypráví o pomlázkových vajíčkách, o ofrňovací čarodějce Anduličce a o malém Lojzíkovi, jehož hrdinský čin se roznesl široko daleko. Není proto divu, že ho učitelky a učitelé zvou na besedy s žáky...

Jak čarodějku Anduličku
přivedli k rozumu

Přihodilo se to ve vesnici Koloděje, která leží támhle v údolíčku. Snadno do ní každý trefí, když zahne za tři urostlé buky, po houpavé lávce zdolá bystrý potok Bublák a vydá se přímo za nosem. Velikonoce, určitě nejmalebnější svátky jara, tam tehdy nezačaly zrovna vesele. Co naplat, že se jítro probudilo vysmýčené všemi smetáky, obloha sytá jako chrpy a sluníčko rozvoněné jako vykynutý bochánek! Panímámy už byly vyparáděné v krojích s barevným vyšíváním a pantátové v nazehlených gatích, jako by se chystali na svatbu. Kluci s holkama vyběhli na náves ve velkém očekávání, co všechno dneska zažijí. Ale že to bude překvapení, které je skoro zažene nazpátek do světnic, to si namoutě nepomysleli! Bez varování se totiž zvedla luciperská fujavice a do jejího fičení se ozval škaredý chechtot. Což o to, ten by se dal přečkat se zacpanýma ušima, jenomže rozvířený vzduch začal nehorázně řádit. Ze slámových ošatek, které držely panímámy v rukou, rázem vysmýčil všechna pomalovaná vajíčka! A drze s nimi oběhl náves, výsměšně zasvištěl a odkutálel je pod špičaté skalisko trčící za posledním kolodějským plotem. Bylo ohromným štěstím, že se žádná kraslice nerozbita. „Však jsem je zaklela, aby jim skořápky nenakřáply,“ zasípá od skaliska skřehotavý hlas, „a sebrala jsem vám je, protože mě nemáte rádi. Na nákupy ve vesnici se musím převlékat za jiné pohádkové bytosti, až se podivujete, kde se berou. A nejhorší je, že se kolodějské kluci ani letos nechystají vypráskat mě pomlázkou! Tak máte po pomlázce i vy!“

Nikdo teď nepochybuje, že skřehotavý hlas patří čarodějce přebývající ve skalisku, které se v tajemné noci na velikonoční Velký pátek probouzí k životu. Každého děsí praskot a skřípota, jak se mezi balvány rozevírá černá škvíra, jako by skalisko zívalo. Člověk se sotva protáhne, ale čarodějka si mne stařecké ruce, kdo asi bude letos nejchamtivější. V komoře své hluboké jeskyně totiž ukrývá lákavý poklad! Kroky lakomce se v ní rozléhají varovně, ale rozum se mu dočista pomátnul. Třpytivé zlato, které by mělo v horších časech pomoci chudým, cpe do bezedného plátěného rance. Jakmile však do skalních temnot pronikne první paprsek světla, škvíra se za rachotivého hlomozu uzavře!

Koho do svých spárů lapí, ten musí čarodějce sloužit až do příštího Velkého pátku. A není to služba, která jde halabala odbyť! Vaří, peče a smaží, co si ta ženská zamane. Myje nádoby, drhne podlahu a vysává prach vysavačem na kliku, protože elektřina v jeskyni ještě zavedená není. Pere, suší, žehlí, leští škrpály. Opravuje polámané koště, aby jeho majitelka při uhánění na čarodějnické schůze nehavarovala. Na cestu jí namasíruje záda a bylinkovým olejčkem natře klouby, aby jí nevrzaly. Za takové zaměstnávání uvězněného chamtivce ji ovšem docela obdivujeme, protože si to zaslouží!

Škoda, že je ale také zákeřná a ofrňovací! To je z ní pak nepříjemně pyšná babizna i přesto, že má tak hezké jméno Andulička. Jako když ji nedávno Kolodějský pozvali do školy na besedu. To bylo pořádek: „Jeskyni mám hlubší, než je váš rybník. Hlídá ji banda ochočených netopýrů. Listuju si v nejlustší kouzelnické knížce na světě, kde jsou strašná babizňáčka zakletí...!“

A tak se jí v Kolodějích za její chování obloukem vyhýbají, což může opravdu vypadat, že ji nemají rádi, na což si neprávem stěžuje. Ale nad krádeží kraslic jen tak rukou nemávnou! Synek pana starosty, takový urostlý habán, se oťepe první: „Ne že bych se bál, kdepak, ale navrhuju, že se my kluci rozpočítáme, kdo se vydá splnit Anduličce její přání. Jak ji přetáhne pomlázkou, jistě jí zvedne náladu a vajíčka nám vrátí! Rozdělíme je nazpátek do ošatek a holky, maminky i stařenky nás jimi obdarují, až je při pomlázce zlískáme!“

Habánův návrh se zamlouval: „Je to hlava otevřená,“ šeptali, „po jeho tátovi ho zvolíme starostu!“ Jenže do rozpočítávání se připlele čertovina, takže povinnost navštívit Anduličku padla na nejhubejšího klučinu, ještě prvňáka Lojzík: „Co si počneme,“ zalomila rukama jeho máma, „kdyby tě čarodějka zaklela? Už nám pomáháš s hospodářstvím, tak se u ní moc nezdržuj!“ Ale Lojzík čapne největší vrbovou pomlázku s maší a udatně rázuje ke skalisku za potokem Bublákem. Co se tam dělo, to se ostatní dověděli, až když se zase objevil. Aby dobře slyšeli, vysadili ho na návsí na nejvyšší stupínek kapličky a do kolodějské kroniky byla zapsána tato zpráva: „Andulička se rozplývala blahem. Nabídla mu horké čarodějnické kakao a křehounké marcipánové hnětýnky, aby se posilnil, až jí bude mrskat pomlázkou. Hrozně se jí pak líbily pálivé pruhy na zadnici a chtěla i nášup. Do vozíčku mu opatrně uložila oddučené kraslice. A nebyl by to Lojzík, kdyby ještě s Anduličkou něco nedomluvil! Pozveme tě do Kolodějů, řekl jí, ale z kouzelnické knížky vygumuj proklínání, která tě ponoukají ofrňovat nos. Radostí jen hekla a pláclí si na to. Popadla tu knížku a nad jejími stránkami zamumlala nějaké zařikadlo, takže se samy otáčely od začátku do konce. Lojzík na vlastní oči viděl, že z nich záluďné čaromáry pelášily pryč a zůstaly jen ty léčivé. A nejlustší kouzelnická knížka splaskávala, až byla míň než poloviční. To tedy znamená, že v ní Andulička mívá daleko víc kouzel proradných než těch dobrých. Štěstí, že se jich zbavila!“

Tady kronikářův zápis končí. A jak se zdá, Anduličino napravení napravilo taky hamížníky, protože pro tentokrát už nikdo v jeskyni zavřený nezůstal. Chudinka čarodějka si musí po celý příští rok posloužit sama. Nebojme se o ni, je to šikovná děvče!

Text: ZŠ, Ilustrace: Václav Skalák

pero

Návštěvu lesa básnili mladí autoři ze 3. třídy ZŠ a MŠ Bělčice - a my pro vás jejich verše publikujeme.

V lese

Procházím se v lese,
košík se mi lehce nese
Houby tady nasbírá,
k domovu se ubírám,
Hříby, klouzky, kováře
příště je povezu na káfe.
V.S.

V lese

V lese rostou houbičky
jako krásné mašličky.
Proto sbírá houbičky,
protože jsou maličké.
Babku, klouzka, modráka
občas najdu praváka.
Smaženici si uvařím
a pak celou pěkně sním.
A.H.

V lese

V lese se mi líbí nejvíc,
vpravo houba, vlevo zajíc.
S rodinou tam chodíme,
doma houby sušíme.
V lese je mi vždycky krásně,
ráda o něm skládám básně.
M.K.

Na návštěvě v Řáholci

Byl jsem jednou v Řáholci,
přijel jsem tam na konci,
na konci školního roku,
abych se vyhnul městskému smogu.

Rumcajs vyšel zpoza stromu
a řekl: „U sta hromů...
Kdo to tady přichází
a krásu tady nachází?“

„Kdo to tady ruší
pokoj v mojí duši?“
Křičí na nás Manka
štíhlá jako laňka.

Oba jsme se lekli
a domů utekli.

Doma to vše vyprávím,
že se tam už nevrátím.

Filip K., 8. tř., ZŠ E. Beneše, Písek

Skřítek Netřídílek

Skřítek Netřídílek netřídí rád,
není to náš velký kamarád.
Nechce nám už pomáhat,
teď ho nemá nikdo rád.
Planeta Země se ho lekla
vypadá, jako by vyšel z pekla.

Skřítek se teď raduje,
že naše planeta běduje.
Plasty, papír letí vzduchem,
kytka děsí se tu strachem.

Děti ale třídit chtějí,
planetě tím pomáhají.
Skřítek jim v tom nezabrání,
kontejnery se mu smějí.

Kouzlit může každý z nás,
když budeme třídit zas.
Ze starého odpadu
dostanem se k pokladu.
Pokladem je čistá Země,
rozhodnutí je v nás, ve mně.
Autoři jsou z 5. třídy, ZŠ Vacov

Jak a kudy do Krajiny oblečení

Jak si myslíte, že se dá dostat do Krajiny oblečení? Je to velmi jednoduché.

Musíte nasednout do auta a jet do Oblékánek. Směr je velice jednoduchý, protože jedete přes Hadry nad Kostičkami a Oblečení nad Proužky. Pak už jen odbočíte doleva a jste v Oblékánkách. Pojedete-li přes most a odbočíte doleva, uvidíte obchodní centrum Bambulka, ve kterém se nachází obchody jako Suknička s.r.o., Kalhotový Hip

Hop nebo Bundový Blues. Ale odbočíte-li doprava, uvidíte malé odchůdky jako třeba Tričkánko T, Ponožiček nebo Dressovy Šaty. Pojedeme-li dál, vyjedeme z města. Nad cestou uvidíme velkou ceduli, jež nám ukazuje, kam můžeme dojet. Za 6 km rovně je Košílkov, 9 km vpravo Míkinovo Doupě a po 4 km nalevo bychom dorazili do Tílkova.

Petra Kubičková, 7. tř., ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Jak a kudy do Vánoční krajiny

Do této krajiny můžeme vstoupit jen jednou za rok, a to 1. prosince, ode dne, kdy začínáme odpočítávat do Štědrého dne. Cesta od jedné vesničky ke druhé trvá zpravidla jeden den. Je jich zde mnoho s nejrůznějšími názvy, např. Jmelí, Skořice, Andělíčkov či Kaprov. V této po skořici vonící zasněžené krajině jsou však i čtyři větší města, kde lidé zapalují svíčky na znamení toho, že se už blíží Vánoce. Poslední z těchto měst a vlastně i cíl pouti je Štědré Město. Lidé tady společně večeří u jednoho stolu, chodí do kostela na mše a každý večer vyhlíží Ježíška.

Anne-Marie Straková, 7. tř., ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Jak a kudy do Krajiny snů

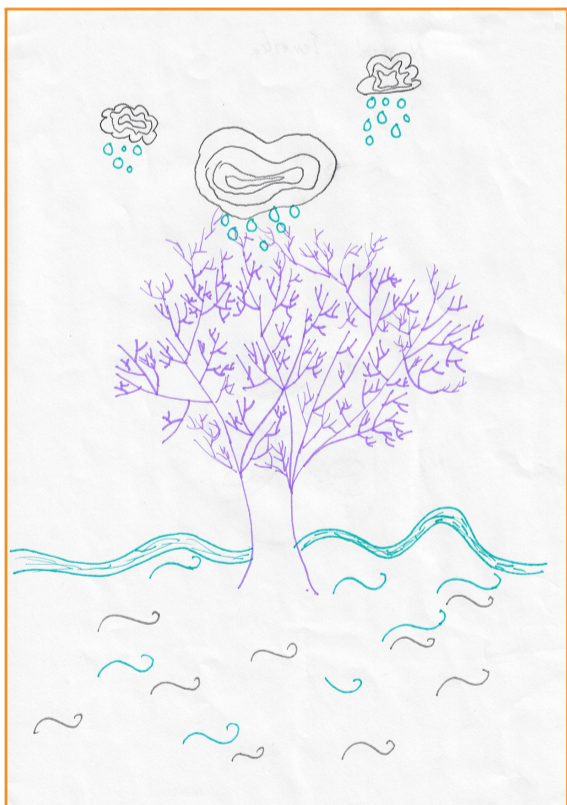
Nejlépe se do Krajiny snů jezdí v dopravním prostředku zvaném skateboard.

Skateboard si připravíme k jízdě tak, že si oblékneme chrániče. Nastartujeme ho tím, že na něj nastoupíme, a můžeme vyrazit. Přijedeme do vesnice zvané Skateboardovce. Tam zkontrolují, zda máme správně nasazené chrániče a nastavený skateboard. O kousek dál je křižovatka. Zde můžeme odbočit vpravo či vlevo. Kdybychom odbočili vpravo, dostali bychom se do Servisovic. Kdybychom odbočili nalevo, ocitli bychom se v Ú-rampovicích. Pokud bychom ovšem jeli rovně, dorazili bychom do Zlomrukovic a poté do Ozdravovic. My ovšem

odbočíme samozřejmě vlevo a zanedlouho jsme v Ú-rampovicích. Po té dlouhé cestě se nám rozbila kolečka, a tak pojedeme rovně do Náhradních Dílovců. Vyměníme kolečka a cíl naší cesty se čím dál tím víc přibližuje. Před pár minutkami jsme ještě odbočili do Občerstvovic kolem řeky Žiznice, protože nám z té cesty pořádně vyhládklo.

Cíl naší cesty je na dohled. Odbočili jsme vpravo a dojeli do Dobředorazilovic. A takhle se motáme na cestách celý život.

Michal Švec, 7. ročník,
ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Ilustrace: Tereza Nagyová, 5. tř., ZŠ Zlatá stezka, Prachatice

Štika

Jednoho dne jsme já a Vašek šli na ryby. Ale jelikož jsme neměli povolení, zeptali jsme se Stáňova tatky. Když nám to dovolil, vzali jsme pruty, kola a jeli jsme. Dorazili jsme k rybníku a viděli kapřiky, jak se krmí tím, co jim tam nasypal Standa.

Vašek honem nahodil. Za dvě minuty jsme měli malého kapřika, ale když jsme ho vypustili, štěstí nám už nepřálo.

Potom asi po hodině nám začala nějaká rybička otukávat opatrně návnadu. Vašek říkal, že to mám nechat, že to nemá cenu. A ryba se chytla! Vašek povídá: „Ta odplave!“ Ale najednou se mi něco nezdálo, jakoby se ta ryba nemohla soustředit na návnadu. A pak vzadu zabublala voda! Vyjela odsud štika, sežrala rybu i návnadu a chytla se! Prut ujížděl a zasekl se o klacek.

Vašek štiky vytáhl a byli jsme šťastní, že to máme za sebou.

Kotě v botě

Jednoho dne jsme já a mamka šli k Luce. Lucka našla tři koťátka, a když se nikdo neozval, jedno jsme si vzali.

Pojmenovali jsme ho Máša. Jednou jsem přišel ze školy a zavolať jsem: „Mášo!“ A najednou se z koupelny vyřítit poklad! Přiběhla ke mně jako blesk! Vzala jsem ji a položil na deku, ona usnula a já jsem mohl v klidu dělat úkoly. Když jsem měl úkoly hotové, podíval jsem se a Máša byla fuč!

Hledal jsem ji po celém bytě. Ozývalo se ale jen mňoukání. Najednou jsem byl blíž a blíž. Připadal jsem si jako detektiv. Až jsem přišel ke dveřím bytu a slyšel jsem: „Mňau...“ Podíval jsem se do svých bot a ta lumpice ležela v mé botě!

Když přišel tatka z práce, řekl jsem mu to. Zasmáli jsme se a byli rádi, že jsme koťátku našli.

Tomáš Pořízka, 6. ročník, ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Popletené a propletené pohádky

Karkulka a vlk

Jednou šla Karkulka popřát babičce k svátku. V lese potkala vlka a ten se jí ptal, kam jde. Karkulka věděla, že vlk je lstivý, a tak mu odsekla, co mu je po tom. Nebála se ho, protože uměla karate. Nazlobený vlk ji chtěl kousnout, ale praštila ho tak, že kousl sám sebe do brňavky. Karkulka mu pak ještě pro jistotu vyrazila zuby, aby od něj měla pokoj. Zaběhnout k její babičce se potom už vůbec neodvážil.

Matěj Srbený, 5. tř., ZŠ Zlatá stezka, Prachatice

O růži

Byla jednou jedna zvadlá růže. Stála anebo se spíš skláněla k zemi v lese, který lidi úplně ničili. Stromy v něm ležely pokácené, borůvčí a tráva byla suchá jako houba na mytí tabule. Hlína byla rozrytá od stále hlučících lesních strojů. Atmosféra v tom lese byla ošklivá a nudná. Ani zvířata v něm už nežila, protože žít se tam nedalo.

Nedaleko odtud byl les úplně opačný. Rostly v něm krásné stromy, borůvčí a tráva, běhala v něm lesní zvířata, létali v něm ptáci, hmyz i včely. Byl tam také včelí úl. Byla v něm spousta včel i s včelí královnou.

Mezi nimi byla i jedna zvědavá včela. Ostatní včely včetně královny jí říkaly, ať nelétá nikam daleko. Ale ona neposlouchala a tak jednou zalétla

až do toho ošklivého zničeného lesa. Uviděla tam tu zvadlou růži a usedla na ni.

„Leť zpátky na jih, odkud jsi přilétla, a zachrať se, včelko,“ zašeptala povadlá růže.

„Ne, nepoletím! Já zachráním tebe. Předám ti nektar, který jsem cestou pobrala, a opyluji tvůj květ,“ rozhodla se včelka.

„Nezбудou ti síly na zpáteční cestu k úlu,“ varovala ji růže.

Ale včelka udělala, k čemu se rozhodla, a vyčerpaná padla na zem. Růže však rozkvetla, dostala moc oživovat. Zachránila nejenom včelu, ale hned potom i celý les.

Radek Prokš, 5. tř., ZŠ Zlatá stezka, Prachatice

O buchtě

Žila byla jednou jedna buchtá, která se šla projít po Buchtelově. Všude tam byly samé buchtý. Zašla do masny, kde se prodávaly jen buchtý, a tak si koupila jednu vepřovou. Dala si ji do buchtové tašky, a když potom šla kolem kašny, hodila do ní pro štěstí minci buchtíček, která jí zbyla po nákupu.

V kašně plavaly buchtý a buchtá si řekla, že už je večer a tak půjde domů. Když tam došla, dala si vepřovou buchtu k večeři a zapnula si buchtelku. Dávali v ní ale jenom pořady o buchtách a tak ji to moc nebavilo. Vypnula tedy buchtelku a šla spát. Můžete si snadno domyslet, o čem se jí zdálo.

Markéta Béberová, 5. tř., ZŠ Zlatá stezka, Prachatice

Býček a tři princezny

Byl jednou jeden býček a jmenoval se Pepíček. Ten Pepíček měl ale velký strach, že ho pošlou na porážku na jatka. Jednou tedy utekl. Šel a šel a šel a ani nevěděl, kam by měl jít. Chodil tedy a chodil velmi dlouho a přitom nejedl a nepil, protože si na cestu nic nevzal, a tak neměl co.

Náhodou tak došel ke kašně a rozhodl se napít se z ní. Jak se do ní naklonil, zamotala se mu hlava a šup, už byl v kašně. Spadl až ke dnu, ale ne utopil se, protože kašna byla bezedná a on se skrz ni propadl až do pohádky O třech princeznách.

Ucítil krásnou vůni a uviděl zámek, od kterého vycházela. Rozběhl se tedy k zámku a doběhl v něm až do kuchyně. Spatřil tam veliký dort, který tak krásně voněl. Uslyšel nějaké hlasy a tak se vylekal a skočil do vozíku, který stál u stolu s dortem.

Vozík se s ním rozjel, tlačil před sebou stůl s dortem a Pepíček se vylekal ještě víc. Když zvedl hlavu, spatřil tři krásné princezny. Nad nimi visel veliký plakát se třemi jmény. Byla to jména princezen Barči, Nelči a Hanči. Zrovna stály pod plakátem, když k nim dojel vozík s býčkem Pepíčkem, tlačící stůl s dortem. Ten se u princezen převrátil a dort na ně spadl. Převrátil se i vozík s býčkem

Pepíčkem. Ten se zvedl a začal se princeznám omlouvat. Ale princezna Hanči řekla, že se nic neděje, když je vozík nezajel, a na ten dort že stejně neměly chuť.

„Co tady děláš, býčku, jak se jmenuješ a proč jsi tak vystrašený?“ zeptala se ho princezna Nelča.

Tak se jim představil a řekl, že je vystrašený hlavně kvůli tomu, že se bál, že ho odvedou na jatka na porážku.

„A jak ses ocitl tady u nás v zámku?“ otázala se princezna Barča.

„No to je dlouhý příběh,“ řekl býček Pepíček a pověděl jim, jak to bylo.

„Jestli chceš, můžeš tady s námi zůstat, jak dlouho chceš, a můžeme být dobří kamarádi,“ řekla na to princezna Barča.

„Zůstanu tady s vámi rád, když mi slíbíte, že mě nedáte na jatka,“ řekl býček Pepíček.

„To ti slibujeme!“ odpověděly mu všechny princezny naráz.

A tak tam s nimi zůstal.

Nela Ledererová, Hana Růžičková a Bára Šislová,
5. tř., ZŠ Zlatá stezka Prachatice

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Pozor! Ačkoliv je má velikost těla jen 18 – 26 mm, jsem velmi nebezpečný dravec. Mám dlouhá žlutá hákovitá kusadla, která používám jako útočné a obranné zbraně. Také mám silné žihadlo s velmi účinným jedem. Lovím různé druhy bezobratlých živočichů jako vosy, včely nebo pavouky. Ty nejdříve chytím do kusadel a poté je bodnu jedovatým žihadlem. Mé bodnutí může být nebezpečné i pro člověka. Nejen, že to hodně bolí, ale může to spustit i vážnou alergickou reakci. Tak bacha. Jsem rychlý a zejména v okolí hnízda agresivní. Ulovenou kořist krmím nejen sebe, ale také své larvy. Sám pak přijímám ještě různé sladké rostlinné šťávy. Jinak mám docela velké oči a světlé zbarvení. Žiji ve velmi suchých a teplých oblastech Austrálie. Tak jako většina pouštních živočichů vylézám ze svého úkrytu až po setmění, kdy teplota vzduchu klesne. Hnízdo mám v zemi, kde žiji v kolonii s ostatními. Při lovu ale společně nespoluúčujeme. Každý si loví sám za sebe. V Zoo Hluboká žiji od roku 2018 v expozici Mravenčí hnízdo ve Vzdělávacím centru. Kromě mé maličkosti zde můžete pozorovat i jiné druhy mravenců nebo třeba i termity, které si s námi lidé neustále pletou.

Váš MRAVENEK BULDOČÍ

kalendář akcí 2020

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se. Změna programu vyhrazena.

V případě nepříznivého počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín. Sledujte, prosím, aktuální informace na našich webových stránkách www.zoohluboka.cz. Informace o akcích na telefonních číslech: 387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

ČERVEN

20. 6. - PTAČÍ DEN

ČERVENEC

3. 7. - VEČERNÍ POHÁDKOVÁ ZOO

ZÁŘÍ

5. 9. - NETOPÝŘÍ NOC

ŘÍJEN

4. 10. - DEN ZVÍŘAT

31. 10. - STRAŠIDELNÁ ZOO

PROSINEC

5. 12. - ČERTI V ZOO

7. 12. až 10. 1.

VÁNOČNĚ NASVÍCENÁ ZOO

24. 12. - ŠTĚDRÝ DEN V ZOO

Vzhledem k současným opatřením proti šíření koronaviru dochází v zoo k rušení nebo omezení akcí pro veřejnost. Sledujte www.zoohluboka.cz.

Vlaštovka obecná a jiříčka obecná patří do řádu pěvců. Oba tyto druhy dále spojuje nejen podobný vzhled a způsob života, ale také získání titulu Pták roku. Vlaštovka tento titul získala jako první v roce 1992. Jiříčka se stala Ptákem roku 2020. Jak tyto dva druhy od sebe rozeznáme a co je ohrožuje?

Vlaštovky a jiříčky poslové jara

Jiříčka je menší než vlaštovka, má mělce vykrojený ocas, bílé břicho a hrdlo. Zbytek těla je černý s modrým leskem. Nohy jsou až k drápkům porostlé chmýřovitými pírky. Vlaštovku jasně rozeznáme podle dlouhého vidlicovitého ocasu a červeného hrdla. Oba druhy jsou synantropní. To znamená, že žijí v blízkosti lidských sídel společně s člověkem. Není to však proto, že by rádi vyhledávali lidskou společnost, ale využívají zejména vedlejší důsledky lidské činnosti, jako přítomnost úkrytů a potravy. Vlaštovky i jiříčky loví drobný hmyz například muchničky a komáry. Jelikož si v potravě konkurují, zvolila každá jinou „letovou oblast“. Vlaštovka loví nízko při zemi, zatímco jiříčka chytá hmyz ve větších výškách. Kvůli absenci potravy v zimě odlétají obě dvě v říjnu do zimovišť v Africe. Vrací se k nám zpátky na jaře, proto je starší Slované považovali za posly jara. Vážou se k nim také tyto pranostiky: „Na svatého Jiří, vlaštovky už víří“ a „Na svatého Jiří, jiříčky k nám míří“.

Na hnízdišti tvoří páry na celé hnízdní období. K hnízdění využívají různé zemědělské stavby, mosty nebo balkony a římsy. Hnízdí v koloniích o desítkách párů. Oba dva druhy si staví svá hnízda ze spojených kousků bláta a slin. Jiříčka má hnízdo uzavřené s malým vletovým otvorem. Vlaštovka má hnízdo ve tvaru půlmisky a nelepí ho až ke stropu. Jelikož stavba takového hnízda zabere nějaký ten čas, raději pak staré hnízdo opravují, než aby stavěly nové. Osvědčená hnízdiště využívají opakovaně a mláďata mají také tendenci usídlit se v blízkosti místa narození.

Vlaštovka obecná

Jiříčka obecná

ptáky ve svém okolí trpět kvůli hromadícímu se trusu v okolí hnízda. Hnízda tak shazují a instalují mechanické zábrany. Neuvědomují si však, že je toto jednání ze zákona zakázáno! Všechny druhy u nás žijících ptáků jsou chráněny zákonem O ochraně přírody a krajiny. Ochrana se vztahuje nejen na ně samotné, ale i na jejich hnízda a vajíčka. Ničit nelze ani opuštěné hnízdo. Je-li přesto potřeba z nějakého důvodu hnízdo odstranit, je třeba zažádat příslušný úřad o udělení výjimky. Pod hnízdo přitom stačí umístit podložku, která se po vyhnízdění vyhodí. Další hrozby jsou společně i pro jiné druhy ptáků a to kontaminace prostředí, a tím úbytek hmyzu nebo nebezpečné skleněné plochy ve městech. Pro jiříčky a vlaštovky může být omezující také sucho – tvrdá a suchá hlína jim brání ve stavbě hnízda.

Zoo Hluboká nechová v expozici žádný zmíněný druh. Její okolí a zejména zázemí areálu ale poskytuje mnoho hnízdních příležitostí. V blízkosti přípravných krmiv, na staré půdě, v seniku nebo na budově Vzdělávacího centra tak každoročně pozorujeme mnoho vlaštovek a jiříček, které můžete při procházce po zoo vidět i vy.

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Upír, nebo netopýř?

Odkryjeme si různé netopýří záhady a seznámíme se tak s fascinujícím světem těchto létajících savců. Kde se s netopýři potkáme a jak můžeme přispět k jejich ochraně? A jsou upíři skuteční? Program je určen pro 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

novinky ve zkratce

Jaro je ve vzduchu (nejen viry ☹)

Pozitivních zpráv není nikdy dost a mláďata v zoo k nim určitě patří. K těm prvním jarním patří 2 klokanci rudokrčí. Klokani jsou typičtí býložravci, živí se především trávou, ale také listím a kůrou stromů nebo keřů.

U lemuru kata už je také veseleji. Do skupiny 3 samic, jednoho samce a 2 odrostlejších mláďat přibyla hned dvojčata těchto denních poloopic. První 3 týdny se mláďata drží matčina břicha a lezou po jejím hřbetě. Po šesti měsících kojení se osamostatňují.

Ani tamarini vousatí a pinčí nezaháleli a teď se už pečlivě starají o nové potomky. Pro všechny druhy těchto drápkatých opiček je typické rodičov-

ské chování, kdy po narození mláďat přebírá veškerou péči o potomky samec, nosí je na zádech a matce je předává jen k nakojení.

Lemur kata

Klokkan rudokrčí

Pony shetlandský

Začátkem března se i korsaci stali rodiči 3 liščat. Korsak je nejvíc příbuzný lišce polární. Ukřývá se v norách, které nejraději zabere jezevcům nebo stepním svišťům. Teprve když je nejhůř, pustí se do hrabání sám. Na rozdíl od ostatních lišek je společenský, takže často žije víc jedinců v jednom úkrytu. V přírodě vede korsak noční způsob života, ale v chovu je čilý i přes den.

Od 26. 4. mají minipřírůstek ☺ i u shetlandských pony. Dospělý poník bývá vysoký do 1 m, hmotnost je asi 100 kg. Má velkou sílu, proto dlouhou dobu sloužil k tahu a jako soumar v dolech, na polích a při dobývání rašeliny. Dnes patří k oblíbeným jezdeckým koním pro děti.

Korsaci mláďata

9. 5. nás velmi mile překvapily vydry říční. Poprvé v historii jejich chovu v naší zoo došlo k jejich rozmnožení. Mláďe zatím neznámého pohlaví se má čile k světu. Ke zdárnému odchovu potřebuje vydře i jeho maminka klid, proto prosíme všechny návštěvníky o jeho dodržování, a to nejen v blízkosti vydří expozice.

Jezevčí dvojka

Ze záchranné stanice v Huslíku u Poděbrad jsme přivezli samičku jezevce. Vloni byla nalezena jako malé mládě a ručně dokrmována. V jezevčí expozici nebude sama, už tam na ni toužebně čeká mladý sameček.

Ptáčata, kam se podíváš

Ani ptáci s letošními mláďaty nezůstávají pozadu. Čerstvě se vylíhli 2 jeřábi popelaví. Jejich rodiče je uprnutě ochraňují, takže si při obdivování mláďat dejte pozor na jejich dlouhé a špičaté zobáky.

V kolonii kolpíků letos důvod k radosti, co se týká mláďat, moc není. Mají pouze 2 potomky. Malý počet odchovaných mláďat přisuzujeme chladnému a deštivému počasí v době líhnutí. Zato jejich sousedí kvakoši mají s mláďaty „plná křídla a zobáky práce“ ☺, vyvedli jich celkem 15. Odrostlé kvakoše každoročně vypouštíme do volné přírody, a to přímo z areálu zoo.

Tiše a trpělivě doufáme v 1. úspěšný odchov u orlů skalních. Samice zatím sedí na hnízdě postaveném na suchém stromě jako přikovaná. Orleta by se měla líhnout každým dnem, tak jim i nám držte palce, ať vše dobře dopadne.

Letošní rekord v počtu mláďat zatím drží sýčci obecní, mají jich už 26. Sýčci jsou aktivní převážně za soumraku a v noci, čilí bývají ale i ve dne. Žijí po celý život v páru a na celý život také osidlují svůj revír, kde hnízdí. V ČR patří oficiálně k silně ohroženým druhům, ve skutečnosti jsou u nás ale už na pokraji vyhubení. Také proto se naše zoo podílí na přípravě záchranného programu.

U plameňáků růžových to vypadá opravdu růžově, na břehu rybníka jsme napočítali 28 hnízd. Doufáme ale, že jejich hnízdiště brzy přeče jen trochu zešedne;-)

Nové „prolézačky“ u tygrů a medvědů

I v zoo je jaro ve znamení úklidu, různých oprav a vylepšení. Nyní byl proto ideální čas vylepšit expozice medvědů plavých a tygrů ussurijských. Pomocí těžké techniky jsme jim umístili do výběhu velké kmeny stromů s holými větvemi. Není to jen z estetických důvodů, pro šelmy budou také zpestřením a novým zdrojem zábavy.